

Erkjennelsen av det dypt allmennmenneskelige gjør det trygt å gå inn i det terapeutiske rommet.

Harold F. Searles, *Countertransference and related subjects; selected papers*. Publisher New York, International Universities Press, 1979

Jeg oppdaget Harold Searles' tekster om langtidsterapi for pasienter med schizofreni idet klinisk psykologi var i ferd med å bli sementert i mitt sinn som vitenskapen om *de andre*. Kanskje ikke på overflaten, men like under identifiserte jeg meg allerede med et landskap som utvetydig skilte behandlere og pasienter: en betryggende armlengdes avstand til det uforståelige.

Kontrasten var stor til Searles' nøkterne og omsorgsfulle beskrivelser av pasienten og terapeutens kontaktflate, av deres gjensidige innsats, av to aktive deltakere som deler risikoen og fortjenesten mellom seg, og begges behov for å leges gjennom å reparere en annen. Sømløst balanserer han behovet for å la seg berøre og respondere på pasientens følelsesuttrykk med behovet for et robust indre og ytre rammeverk.

Mer enn tematikken var det den upretensiøse erfaringsnærheten som traff meg i Searles' artikler: Han bruker kanskje ordene til en etterkrigstidens freudianer, men demonstrerer samtidig en udogmatisk og ujålete vilje til å avkle sitt eget sinn gjennom beskrivelser av tidvis uflatterende kliniske øyeblikk. Tilbake satt jeg med et glimt av innsikt i hvordan det ikke er avstanden, men erkjennelsen av det dypt allmennmenneskelige som gjør det trygt å gå inn i det terapeutiske rommet.

Line Brotnow oppfordrer Andrea Kanavin Grythe til å ta stafettspinnen videre